

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XVI. — Wydana i rozesłana dnia 16. lutego 1915.

Treść: (Nr 35. i 36.) 35. Obwieszczenie, dotyczące koncesjonowania elektrycznej wązkotorowej kolei z Liberca (Kaiserstrasse) do Ober-Hanichen. — 36. Rozporządzenie, dotyczące zakazu wytwarzania siodu z jęczmienia i w sprawie używania suszarni siodowych do suszenia kukurydzy.

35.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 7. lutego 1915, dotyczące koncesjonowania elektrycznej wązkotorowej kolei z Liberca (Kaiserstrasse) do Ober-Hanichen.

C. k. Ministerstwo kolei żelaznych udzieliło na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami gminie miasta Liberca żadaną koncesyę na budowę i utrzymywanie w ruchu elektrycznej wązkotorowej kolejki od Kaiserstrasse w Liberca do Ober-Hanichen w połączeniu z istniejącą linią Liberzec (plac sukieny)—Rochlice, należąca do liberzeckich kolei drogowych, a to pod warunkami i zastrzeżeniami, oznaczonymi bliżej w dalszym ciągu.

§ 1.

Co do koncesjonowanej kolei żelaznej korzysta koncesjonaryuszka z ulg skarbowych, przewidzianych w artykułach VI. do XII. względnie XXXII., ustęp 3., ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149.

§ 2.

Koncesjonaryuszka ma obowiązek ukończenia budowy wspomnianej na wstępie kolei żelaznej

najpóźniej w przeciągu roku, licząc od dnia dzisiejszego, oddania gotowej kolei na użytek publiczny i utrzymywania jej w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny, trwający do dnia 4. października 1986.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy złożyć ma koncesjonaryuszka na żądanie c. k. Rządu odpowiednią kaucyę w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy pupilarnych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania można uznać kaucyę tę za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesjonowanej kolei żelaznej nadaje się koncesjonaryuszce prawo wywłaszczania według postanowień odnośnych przepisów ustawowych.

Takie samo prawo przyzna się koncesjonaryuszce także co do ewentualnej budowy tych kolei dojazdowych, których urządzenie uznałby c. k. Rząd za odpowiadające interesowi publicznemu.

§ 4.

O ile celem poprowadzenia koncesjonowanej kolei ma się użyć dróg publicznych, które nie zostają w zarządzie gminy, powinna koncesjonaryuszka postarać się o zezwolenie u osób, obowiązanych do utrzymywania tychże, a względnie u tych władz lub organów, które w myśl obowiązujących ustaw są powołane do zezwolenia na używanie drogi.

§ 5.

Cyfra kapitału zakładowego, rzeczywistego, jakoteż imiennego, podlega zatwierdzeniu c. k. Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz rzeczywiście wyłożonych i należycie wykazanych kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei wraz z nabyciem parku wozowego oraz uposażeniem rezerwy kapitałowej z doliczeniem odsetek interkalarnych, rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy, i straty na kursie, gdyby ją istotnie poniesiono przy gromadzeniu kapitału, żadnych wydatków jakiegobądź rodzaju w kapitał wliczać nie wolno.

§ 6.

Pozatem należy na wstępie wspomnianą linię kolejki uważać za istotną część składową linii liberzeckich kolei drogowych, stanowiących przedmiot obwieszczeń c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 5. października 1896, Dz. u. p. Nr. 206, z dnia 23. listopada 1899, Dz. u. p. Nr. 233, z dnia 13. sierpnia 1904, Dz. u. p. Nr. 89, i z dnia 16. marca 1907, Dz. u. p. Nr. 83; wobec tego mają analogiczne zastosowania do wspomnianych linii kolejek postanowienia §§ 5. do 11. włącznie i 13. do 15. włącznie powołanego wyżej obwieszczenia z dnia 5. października 1896, Dz. u. p. Nr. 206, z uzupełnieniami, zawartymi w § 5. obwieszczenia z dnia 23. listopada 1899, Dz. u. p. Nr. 233, tudzież z zmianami, ustanowionymi w punkcie I., ustęp 1., 3. i 4. oraz w punkcie II. obwieszczenia z dnia 16. marca 1907, Dz. u. p. Nr. 83, a to z następującymi zmianami:

I.

W miejsce tracących moc obowiązującą przepisów § 13. obwieszczenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 5. października 1896, Dz. u. p. Nr. 206, wchodzi postanowienia następujące:

Z wyjątkiem wyraźnego zezwolenia c. k. Rządu nie wolno koncesyonaryszce powierzać ruchu na koncesyonowanej kolei osobom trzecim na własny lub cudzy rachunek ani prowadzić go samej na rachunek obcy.

C. k. Rządowi wolno będzie uczynić zezwolenie na utrzymywanie koncesyonowanej kolei w ruchu na inny rachunek aniżeli na rachunek gminy miasta Liberca zależnem od warunku, aby skrócono odpowiednio termin 25letni, ustanowiony w przytoczonym w § 1. artykule X., i artykule XXXII., ustęp 3., ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, oraz czas trwania koncesyi, oznaczony w obwieszczeniu c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 16. marca 1907, Dz. u. p. Nr. 83, jakoteż

w § 2. niniejszego obwieszczenia i zastrzedz sobie prawo wykupna i prawo przepadku pod warunkami, które będą w takim razie bliżej określone.

II.

W miejsce tracących moc obowiązującą przepisów § 5., ustęp 2. lit. a, obwieszczenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 23. listopada 1899, Dz. u. p. Nr. 233, wchodzi postanowienia następujące:

Koncesyonaryszka jest obowiązana postarać się o zaopatrzenie swych w służbie kolejowej zatrudnionych funkcyonaryuszy na przypadek niezdolności do pracy i na starość oraz o zaopatrzenie ich rodzin i przystąpić w tym celu do kasy pensyjnej związku austriackich kolei lokalnych, o ileby nie utworzono dla koncesyonowanego przedsiębiorstwa kolejowego własnej kasy pensyjnej, zapewniającej członkom przynajmniej takie same korzyści, względnie wkładającej na koncesyonaryszkę przynajmniej takie same zobowiązania jak kasa rzeczowego związku.

Zabezpieczenie to należy tak przeprowadzić, by koncesyonaryszka miała obowiązek zgłaszać w instytucie pensyjnym związku austriackich kolei lokalnych, względnie w własnej kasie pensyjnej stałych funkcyonaryuszy z dniem nadania im stałej posady, z reszty zaś funkcyonaryuszy przynajmniej tych, którzy pełnią służbę jako kierownicy wozów, konduktorzy, strażnicy lub posługacze stacyjni, przy odpowiednim ich zatrudnieniu, najpóźniej po upływie trzech lat służby.

Statut kasy pensyjnej, oraz wszelkie jego zmiany podlegają zatwierdzeniu c. k. Ministerstwa kolei żelaznych.

Forster wtr.

36.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, rolnictwa i skarbu z dnia 15. lutego 1915, dotyczące zakazu wytwarzania siodu z jęczmienia i w sprawie używania suszarni siodowych do suszenia kukurydzy.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się na czas nadzwyczajnych stosunków, wywołanych stanem wojennym, co następuje:

§ 1.

Zakazuje się przerabiania jęczmienia na siodł począwszy od trzeciego dnia po ogłoszeniu

niniejszego rozporządzenia. Ilości jęczmienia, które już przed tym dniem namoczono, nie podlegają temu zakazowi.

Słodownicy i piwowarzy są obowiązani zgłosić bezzwłocznie u politycznej władzy powiatowej swe zapasy jęczmienia, które posiadają w tym dniu, i mogą nimi odtąd rozporządzać tylko za zezwoleniem politycznej władzy krajowej. Posiadacze i osoby, zajmujące się przechowywaniem tych ilości jęczmienia, odpowiadają za fachowe obchodzenie się z niemi i utrzymanie ich w dobrym stanie.

§ 2.

Władze polityczne mogą zarządzić, że w słodowniach i browarach należy suszyć nową kukurydzą nawet dla osób trzecich za stosownem wynagrodzeniem, które ustali władza.

§ 3.

Władze polityczne mogą celem kontrolowania przestrzegania niniejszego rozporządzenia przedsiębrać przeglądanie wszystkich ubikacji, należących do przedsiębiorstwa wytworców siodu, przez organa urzędowe lub przez upoważnionych przez się w tym celu rzeczoznawców, zaprzysiężonych

co do obowiązku zachowania tajemnicy przedsiębiorstwa, tudzież wglądać w odnośne zapiski.

Przedsiębiorcy są obowiązani udzielać żądanych wyjaśnień organom nadzorującym, wymienionym w ustępie pierwszym.

§ 4.

Za przekroczenia niniejszego rozporządzenia tudzież przepisów, wydanych na jego podstawie, będzie karała władza polityczna pierwszej instancyi, o ile nie ma miejsca odpowiedzialność karnosądowa, grzywnami do pięciu tysięcy koron lub aresztem do sześciu miesięcy.

Jeżeli przekroczenie popełni przemysłowiec, można nadto o ile zachodzą wymogi § 133. b, ustęp 1., lit. a, ordynacyi przemysłowej, odebrać uprawnienie przemysłowe.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

Heinold wlr.

Zenker wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,
także w roku 1915. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1915** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uściśnić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik 1849 za	4 K 20 h	Rocznik 1871 za	4 K — h	Rocznik 1893 za	6 K — h
" 1850 "	10 " 50 "	" 1872 "	6 " 40 "	" 1894 "	6 " — "
" 1851 "	2 " 60 "	" 1873 "	6 " 60 "	" 1895 "	7 " — "
" 1852 "	5 " 20 "	" 1874 "	4 " 60 "	" 1896 "	7 " — "
" 1853 "	6 " 30 "	" 1875 "	4 " — "	" 1897 "	15 " — "
" 1854 "	8 " 40 "	" 1876 "	3 " — "	" 1898 "	6 " — "
" 1855 "	4 " 70 "	" 1877 "	2 " — "	" 1899 "	10 " — "
" 1856 "	4 " 90 "	" 1878 "	4 " 60 "	" 1900 "	7 " — "
" 1857 "	5 " 70 "	" 1879 "	4 " 60 "	" 1901 "	6 " — "
" 1858 "	4 " 80 "	" 1880 "	4 " 40 "	" 1902 "	7 " 50 "
" 1859 "	4 " — "	" 1881 "	4 " 40 "	" 1903 "	9 " — "
" 1860 "	3 " 40 "	" 1882 "	6 " — "	" 1904 "	5 " — "
" 1861 "	3 " — "	" 1883 "	5 " — "	" 1905 "	6 " — "
" 1862 "	2 " 80 "	" 1884 "	5 " — "	" 1906 "	12 " — "
" 1863 "	2 " 80 "	" 1885 "	3 " 60 "	" 1907 "	13 " — "
" 1864 "	2 " 80 "	" 1886 "	4 " 60 "	" 1908 "	9 " — "
" 1865 "	4 " — "	" 1887 "	5 " — "	" 1909 "	8 " 50 "
" 1866 "	4 " 40 "	" 1888 "	8 " 40 "	" 1910 "	8 " 40 "
" 1867 "	4 " — "	" 1889 "	6 " — "	" 1911 "	7 " — "
" 1868 "	4 " — "	" 1890 "	5 " 40 "	" 1912 "	12 " 50 "
" 1869 "	6 " — "	" 1891 "	6 " — "	" 1913 "	9 " 50 "
" 1870 "	2 " 80 "	" 1892 "	10 " — "	" 1914 "	15 " — "

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które **zaginęły** lub doszły w **stanie wadliwym**, należy reklamować najpóźniej w **przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w **przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko **za opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy od roku 1849. i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy od roku 1870. są **całkowicie uzupełnione**, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24., **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwiające jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.